

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: A. N.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, sídlem Karla Hynka Máchy 1266, Sokolov,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPK-6644-46/ČJ-2024-190022 ze dne 14. 2. 2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 16. 1. 2024 kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo při vstupu na hraničním přechodu Klingenthal-Bublava. Protože nebyl oprávněn ke vstupu do Německa a neměl platný cestovní doklad, byl následně předán Policii ČR. Z lustrace v Schengenském informačním systému vyplynulo, že vůči žalobci bylo Rakouskou republikou vydáno rozhodnutí o navrácení. Žalovaná proto žalobce dne 18. 1. 2024 zajistila podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu EU podle nařízení č. 604/2013 (tzv. „Dublin III“). Podle žalované nebylo možné jiným způsobem dosáhnout předání žalobce, neboť z jeho dosavadního jednání – opakovaných nezákonných vstupů na území různých států EU – plyne, že by

nerespektoval mírnější opatření.

I. Řízení před správním orgánem

2. Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 2. 2024 prodloužila zajištění žalobce podle § 129 odst. 1, 7 zákona o pobytu cizinců o 33 dnů na celkových 63 dnů za účelem jeho předání do jiného členského státu EU. Dospěla totiž k závěru, že na situaci žalobce se nic neměnilo a že je stále proveditelné jeho předání do Rakouska, které je podle dublinského nařízení příslušným státem k vyřízení věci žalobce.

II. Řízení před soudem

3. Proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění žalobce brojil žalobou a navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. K obsahu žaloby lze jen stručně uvést, že žalobce spatřuje nezákonnost v tom, že nyní napadené rozhodnutí se ve vztahu k důvodům a přiměřenosti zajištění nijak nezabývá uplatněním mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. V případě trvajících omezení osobní svobody se stupňuje potřeba jejího náležitého odůvodnění. Vedle toho je podstatné, že žalobce souhlasí se svým předáním do Rakouska, takže po případné propuštění nebude mařit výkon rozhodnutí o předání. Tím odpadá důvod pro omezení jeho osobní svobody. Porušování právních předpisů nelze žalobci klást k tíži, protože je právní laik a neuvědomoval si je. Vedle toho je výklad žalované paušalizující, neboť dopadá nejen na individuální případ žalobce, ale typově na skupinu cizinců nacházejících se na území ČR nelegálně. Je také nemorální, že zajištěním vzniknou žalobci zbytečné náklady, které bude muset uhradit. Závěrem žalobce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí je nezbytné uvést, jaké úkony směřující k předání bude třeba ještě provést odhad jejich časové náročnosti. Nad rámec prvotního zajištění žalovaná neuvedla nic konkrétního, co by se týkalo případu žalobce.
4. Žalovaná podrobně zrekapitulovala skutkové okolnosti případu žalobce, zejména okolnosti jeho průchodu zeměmi EU a komunikaci s Rakouskem o předání žalobce. Žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy upravující vstup do jednotlivých zemí EU a pobyt v nich. Také se vyjádřil v tom smyslu, že chce do Německa za známými, nikoliv Rakouska. Za toho stavu by mírnější opatření než zajištění neplnilo svůj účel. V době prvotního zajištění se žalobce předat nepodařilo mj. proto, že Rakousko původní žádost zamítlo pro nedostatek odůvodnění. Nyní však Rakousko výslovně potvrdilo převzetí žalobce, takže předání nic nebrání. Žalovaná tak v řízení postupuje bez průtahů.

III. Procesní úvahy soudu

Odkladný účinek žaloby

5. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí.
6. Obecně lze pochybovat o smysluplnosti přiznání odkladného účinku za situace, kdy by faktickým důsledkem bylo propuštění žalobce ze zajištění. Tím by byl totiž popřen účel napadeného rozhodnutí i urychleného rozhodování soudu o omezení osobní svobody. V obdobném procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023).
7. V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy

poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že v tomto zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku [srov. nálezn. sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017 (N 154/86 SbNU 563)].

Rozsah přezkumu

8. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
9. To však neznamená, že by se v řízení uplatňovala vyšetřovací zásada. Tímto směrem totiž Soudní dvůr EU své závěry neformuloval: podle něj musí být krajský soud *schopen zjistit* si jakoukoliv jinou skutečnost relevantní pro rozhodnutí *v případě, že to považuje za nutné* („must be able to consider ... should it so deem necessary“, „muss in der Lage sein ... falls sie dies für erforderlich hält“; odst. 87 rozsudku). Krajský soud musí přihlídnout *ke všem okolnostem*, zejména skutkovým, *které mu byly předloženy, jak jsou doplněny nebo objasněny* v rámci procesních opatření, která považuje za nezbytné přijmout na základě svého vnitrostátního práva, a *na základě těchto okolností* případně uplatnit nesplnění podmínky zákonnosti plynoucí z unijního práva, i když toto nesplnění nebylo uplatněno dotyčnou osobou“ („must take into consideration all the elements ... brought to its knowledge, as supplemented or clarified in the context of procedural measures ... and, on the basis of these elements“, „sämtliche ihr zur Kenntnis gebrachten ... Umstände berücksichtigen, wie sie im Rahmen von Prozessmaßnahmen ergänzt oder aufgeklärt werden, ... und anhand dieser Umstände“; odst. 88 rozsudku).
10. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
11. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba není důvodná. Ve věci přetrvávají důvody se domnívat, že existuje vážné nebezpečí útěku žalobce a že jiným způsobem by nebylo možné zajistit předání žalobce do Rakouska jako státu příslušného podle nařízení č. 604/2013.
13. Podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou mimo jiné *cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území*, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit

zvláštní opatření za účelem vycestování. Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, *pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje*, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, nebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

14. Podle druhé věty § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna dobu trvání zajištění *prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání.*
15. Podle článku 28 odst. 2 nařízení č. 604/2013 mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
16. Prvně je třeba odmítnout tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalované je nedostatečně odůvodněno, protože některé otázky výslovně netematizuje. Naříkané rozhodnutí je rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění, jde tedy o rozhodnutí, které fakticky i právně navazuje na rozhodnutí o prvotním zajištění. Za toho stavu postačuje, aby žalovaná odkázala na rozhodnutí o prvotním zajištění v těch otázkách, které se od doby vydání tohoto rozhodnutí nezměnily. Takový odkaz jistě nesmí být na úkor srozumitelnosti důvodů rozhodnutí, což však v souzené věci nenastalo.

Důvody pro zajištění

17. K první žalobcově námitce soud konstatuje, že žalovaná správně posoudila případ žalobce v otázce trvání důvodnosti zajištění. Formálně jsou stále splněny nejméně dva důvody, které zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 4 označuje jako vážné nebezpečí útěku (*str. 4–5 rozhodnutí žalované*):
18. Žalobce nelegálně přicestoval na území České republiky, neprokázal se žádným cestovním dokladem, vízem ani jiným oprávněním k pobytu. *Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně.*
19. Žalobce při výslechu před žalovanou uvedl, že do Rakouska se dobrovolně vrátit nechce, chce odjet do Německa, kde má známé (srov. str. 2–4 protokolu o podání vysvětlení ze dne 18. 1. 2024). Tato vyjádření žalobce v souvislosti se způsobem, jak nelegálně procházel přes území států EU, vypovídají o *úmyslu žalobce nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění.*
20. Na okraj toho lze uvést, že je bez významu, zda si byl žalobce vědom toho, že porušuje předpisy pro pobyt na území ČR a jiných států EU. Objektivně je porušil a objektivně neskýtá záruku, že je do budoucna bude dodržovat. To je závěr, který se týká *právě žalobce.* Pakliže se ve stejném postavení nachází jiní cizinci (dokonce jejich skupina), nelze z toho dovozovat paušalizované posouzení a potřebu propuštění žalobce. Plyne z tohoto toliko to, že i tito jiní cizinci naplňují důvody pro jejich zajištění.
21. Namítal-li žalobce v této souvislosti nemorálnost a neefektivitu zajištění a vyniklých nákladů, lze k tomu jen dodat, že jde o náklady spojené s udržováním vnitřního pořádku. Cenu plnění jednoho ze základních úkolů státu, lze určit jen obtížně a rozhodně to

nenáleží soudu [srov. přiměřeně nálezn. sp. zn. Pl. ÚS 9/15 ze dne 8. 8. 2017 (N 138/86 SbNU 333; 338/2017 Sb.), odst. 33].

Neúčinnost zvláštních opatření

22. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nedostatečně odůvodnila svůj závěr o potřebě zajištění namísto užití mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jde totiž o typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Žalobce do České republiky vstoupil z Německa jen při cestě do restaurace, vyjádřil nechuť vrátit se do země původu či do Rakouska a vyjádřil vůli cestovat dále do Německa, k čemuž není oprávněn (z mnohých srov. odst. 55–56 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, přiměřeně pak usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. 37). To žalovaná jasně uvedla na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde zároveň odkázala i na odpovídající pasáž na str. 5 rozhodnutí o *prvotním zajištění*, a to za současného konstatování, že *situace žalobce se nijak nezměnila*.
23. Napadené rozhodnutí je tedy odůvodněno dostatečně. Ve skutkových okolnostech souzeného případu žalobce není zřejmé, jak konkrétně by mohla být účinná jednotlivá zvláštní opatření, i kdyby například žalobce složil peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s předáním do Rakouska, které beztak nemá (srov. str. 3 protokolu o podání vysvětlení ze dne 18. 1. 2024).
24. Na tomto posouzení nic nemění ani aktuální tvrzení žalobce (str. 2 žaloby), že by respektoval rozhodnutí o předání do Rakouska. Žalobce před žalovanou jasně uvedl, že do Rakouska se *vrátit nehodlá, že chce do Německa*. Žalobce z tohoto důvodu v kombinaci s jeho předchozím jednáním neskýtá záruku, že bude pro potřeby dublinského řízení dostupný – stále vážně hrozí jeho odchod směrem do Německa. Jeho aktuální, vnější změna názoru je za toho stavu nedůvěryhodná.

Doba zajištění a pečlivost při naplňování účelu zajištění

25. Vůči době zajištění či pečlivosti postupu směřujícímu k předání do Rakouska žalobce konkrétní námitky nevznsl. Považoval je obecně za dlouhé a neodůvodněné konkrétními úkony.
26. Soud v tomto ohledu žádné pochybení žalované neshledal: Ministerstvo vnitra dne 6. 2. 2024 informovalo žalovanou, že Rakousko přijalo svou příslušnost k vyřízení věci žalobce a že k předání bude moci dojít poté, co žalobce (bezprostředně) obdrží rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení a bude jasné, zda proti tomuto rozhodnutí brojí u soudu (tj. přibližně 15 dnů po rozhodnutí o předání). K tomu žalovaná uvedla, že podle jejího odhadu a zkušenosti bude zajištění třeba prodloužit nejméně o 33 dnů, aby neskončilo před samotným předáním žalobce do Rakouska (str. 4 naříkaného rozhodnutí).
27. Z tohoto odůvodnění je zřejmé, že jediné úkony bránící předání žalobce jsou úkony v dispozici samotného žalobce a následně vlastní organizace a provedení předání. Doba prodloužení trvání zajištění tedy má oporu ve spisu, není nijak svévolná ani nepřiměřeně dlouhá.

V. Závěr

28. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch

a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. března 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce